

[Erling Binesen.]

nemlig det totale lønstop, som heller ikke kan praktiseres, men som ensidigt vil ramme de dårligst stillede og de lavest lønede. Jeg gør opmærksom på, at der er meget store lavtlønsgrupper, som aldrig får del i den almindelige lønudvikling, som foregår på arbejdsmarkedet. Det retter man normalt noget op på ved de generelle 2-årige overenskomster, men også dette vil regeringen altså med disse forslag forhindre. Dette til trods for, at der er et vældigt lønefterslæb, og til trods for at de kraftige prisstigninger helt har udhulet de beskedne lønninger, som titusinder af arbejdere må arbejde og leve under.

Det klares ikke, som regeringen og også visse andre har påstået, med mere eller mindre fiktive skattelettelser, og vilkårene bliver endnu ringere både for de lavtlønnede og andre lønmodtagergrupper, hvis regeringen får held til at få afskaffet den automatiske dyrtidsregulering. Jeg synes nok, at det forslag om godtgørelse for prisstigninger, som regeringen har fremsat, er et af de helt store illusionnumre, men i modsætning til andre illusionnumre er det temmelig let at afsløre. For det første tager man udgangspunkt i en dyrtidsportion på 40 øre i timen, som er fastsat på grundlag af lønnen pr. 1. marts 1973, selv om det heller ikke dengang gav fuld dækning. I dag vil disse dyrtidsportioner ikke give mere end ca. 60 pct. dækning for de skete prisstigninger. Så regner man ud, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at skatten tager noget, og man kommer til det resultat, at pr. måned vil en dyrtidsportion have en reel værdi på mellem 30 og 35 kr., og derfor vil man give de 100 såkaldt skattefrie kroner pr. måned for de 3 dyrtidsportioner.

Det er et ganske dygtigt regnestykke. Til gengæld bliver lønmodtagerne snydt, så vandet driver af dem. Det gælder også de lavtlønnede. Efter forslaget vil man altså for 3 dyrtidsportioner få 210 kr. pr. måned eller 2.100 kr. for de 10 måneder. Kompensationen skulle være 1.000 kr., hvilket altså forudsætter, at man skulle have betalt de 1.100 kr. i skat. Det holder simpelt hen ikke for de lavtlønnede, hvor trækprocenten vel vil være et sted mellem 40 og 45 pct. Vi ved, at for indkomster op til 50.000 kr. er marginals-katten i en gennemsnitskommune 40

pct. Er trækprocenten altså 40, skal der af de 2.100 kr. betales 840 kr. i skat, og der bliver et minus på 260 kr. for de lavest lønede. Men hermed er spøgen jo ikke forbi. Det er oplyst i bemærkningerne til lovforslaget, at udgifterne til godtgørelse for dyrtidsportionerne vil koste staten 2 mia kr., som vel skal betales af skatteyderne. Hvem skal ellers betale, hvis ikke skatteyderne skal gøre det? Og hvem er skatteyderne? Ja, det er jo almindeligt kendt, at mellem 80 og 85 pct. af skatteyderne er lønmodtagere, som altså selv skal betale denne fyrstelige dyrtidsgodtgørelse mod at give afkald på deres overenskomstmæssige rettigheder.

Hertil kommer så, at regeringen også tvangsmæssigt hen over hovedet på arbejdsmarkedets parter og de offentligt ansatte vil have gennemført et dyrtidstillæg i det kommende års tid — sådan er det nævnt i bemærkningerne — og at det kun må komme til udbetaling, såfremt dette vedtages ved lov, altså kun såfremt regering og folketing bestemmer det. Uden forhandlinger, hverken med arbejdsmarkedets parter eller med de offentligt ansatte, vil man gennemføre en principielt anderledes dyrtidsregulering, hvis man overhovedet skal have nogen, for det fremgår jo også af bemærkningerne til lovforslaget, at det kan der være tvivl om. Det er faktisk så groft et aftalebrud, at staten som arbejdsgiver burde kunne indklages for arbejdsretten.

Når dette er sagt, så kan man måske trøste sig med, at det ikke er så slemt, som det kunne lyde til. Det har måske aldrig været meningen, at disse forslag skulle vedtages. Det var måske kun, som næsten alle hævder, det valggrundlag, som skulle sikre partiet venstre en placering yderst til højre med sikker mandatgevinst, først og fremmest på bekostning af de konservative og fremskridtspartiet. Det spørgsmål får vi formentlig hurtigt afklaret.

Anker Jørgensen (S):

Den helhedsplan, som regeringen har lagt frem, er direkte vendt imod lønmodtagerne og deres organisationer. Den er ikke lavet i samarbejde med dem. Regeringen har end ikke forsøgt at forhandle sig frem til løsninger med arbejdsmarkedets parter. Jeg vil gerne sige, at det er første gang i vort demokratis historie, vi er ude for et så en-